

הוכן ע"י כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

כתובות דף מג.

בת הניזונת מן האחיו, וכן אלמנה הניזונת מנכסי יתומים, מעשה ידיהן של מי¹?

אלמנה הניזונת מיתומים	בת הניזונת מהאחים	
של היתומים	של האחים	לרב ששת, לאמימר בשם נהרדעי
של היתומים	של עצמה ²	לרב יוסף, לרב, לשמואל, לרב אשי

כתובות דף מג:

החובל בבת קטנה, האם דמי החבלה שלה או של אב, מה הדין? [תוד"ה חבלות, שפצעה].

כשפצעה בפניה ³		בשאר חבלות	
הפסד דעד ימי נערות	הפסד דאחר ימי נערות		
לר' יוחנן: דאב ⁵ לר"ל: של עצמה	של אב - דמפסיד למוכרה ⁴	שלה - דלא זיכתה לו תורה צערא דגופה	תשלום נזק
שלה	של אב כיון שבטלה ממלאכה		תשלום שבת

המארס או המשיא את בתו קטנה, ונתגרשה ושוב נתאלמנה, של מי הכתובה?

נתארסה בגרה ונשאת	גבי משיא	גבי מארס	
של עצמה	של עצמה	של האב	לרבנן
של עצמה	הראשונה: של האב ⁶ השניה: של עצמה	של האב	לר' יהודה

¹ כתבו התוס' (בד"ה בת) דמדאורייתא פשיטא דהוי לע לעצמה דכתיב (ויקרא כה:מו) "והתנחלתם אתם לבניכם אחריכם" - ודרשינן, אותם (עבדים) אתם מורישים לבניהם, ואין אתם מורישים את מעשה ידי בנותיכם לבניכם. וכל האיבעיא היא מדרבנן.

² ד"בתו ניחא ליה בהרווחה" - והקשתה איך אפשר לומר שבתו עדיפה ליה מאלמנתו, והרי כשיש נכסים מועטים, האלמנה ניזונת והבת תשאל על הפתחים. ותירצה הגמ', שלגבי זילותא - שהיא זילות דילה - אלמנתו עדיפה, אבל לגבי הרווחא - בתו עדיפה ליה.

³ ובזה יש הפסד לאב, שהרי אינה ראויה עתה להמכר כדבעי.

⁴ ובתירוץ השני כתבו התוס' בפחיתה של מכירה כולי עלמא מודים דהוי של אב, אולם נחלקו גבי מה שנפסדת לקידושין, שלר' יוחנן הוי של אב, ואילו ר"ל ס"ל שלא זיכתה תורה לאב אלא קידושין ממש, אבל מה שנפחתה שעתה יכול לקדשה רק בפחות - לא זיכתה לו.

⁵ ס"ל לר' יוחנן שכיון שנעשה בימי נערות הרי הוא של אביה.

⁶ בהו"א אמרה הגמ' שס"ל שכבר משעת אירוסין - זכה האב בכתובה, ולכן אפ"י שאח"כ נישאת לא פקע ממנו. ודחתה הגמ', דא"כ גם בבגרה יהיה הדין כן. ותירצה דטעם רבה ורב יוסף שהכתובה נכתבה ברשות האב דהרי נכתבת מעט קודם הנישואין ועדיין לא יצאה מרשותו, אכן היכא שבגרה קודם הנישואין - אין הכתובה נכתבת ברשות אב, דהרי כתיבת הכתובה היא שעה מועטת קודם הנישואין.

הוכן עי"י כולל עיון הדף

2

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

כתובות דף מג:

מאימתי משתעבדים הנכסים לכתובה, האם משעת האירוסין או מהנשואין? [שיטת רש"י].

תוספת	מנה ומאתים	
משעת הנישואין ²	משעת האירוסין ¹	לרב הונא
משעת הנישואין	משעת הנישואין	לרב אסי

¹ דהרי חוב הכתובה כבר חל בשעת האירוסין, אפי' שלא נכתב אלא מעט סמוך לנישואין. ומבואר בגמ', שכל זה דוקא אם יש לה כתובה אחת, אבל כתב לה שתי כתובות ובאחת כתוב מאתיים ובשניה כתוב שלש מאות, אם רוצה גובה מאתיים מזמן של כתובה ראשונה המוקדם, ואם רוצה גובה שלש מאות מזמן של הכתובה המאוחרת, ולא אומרים שאת המאתיים מתוכה תגבה מזמן האירוסין, ומשום שאמרינן שברגע שנכתבה כתובה שניה בהסכמתה היא מחלה את השיעבוד הראשון, ומתחיל שיעבוד שני רק מזמן כתיבת הכתובה השניה.

² דבתוספת לא נתחייב בה אלא משעה שכתבה.